

La Comédiathèque

Vineri 13

Jean-Pierre Martinez

**Acest text este oferit gratuit pentru lectură.
Înainte de orice utilizare publică, profesională sau amator,
trebuie să obțineți autorizația de la SACD :
www.sacd.fr**

Vineri 13

Jean-Pierre Martinez

Andrei și Cristina au invitat la cină un cuplu de prieteni, dar doamna sosește singură și distrusă. Tocmai a aflat că avionul care-l aducea pe soțul ei la Paris s-a prăbușit în mare. În timp ce urmăresc știrile alături de văduva potențială pentru a afla dacă soțul ei este printre supraviețuitori sau nu, cuplul află că a câștigat la extragerea specială a loteriei de vineri 13. Deviza devine atunci „ascunde-ți bucuria”. Multe răsturnări de situație sunt de așteptat în această seară agitată...

Această comedie de succes a fost deja reprezentată pe scenele din întreaga lume (Paris, Avignon, Madrid, New York, Los Angeles, Miami...).

PERSONAJE

Andrei
Cristina
Natalia
Patrick (opțional)

Adaptări ale acestei piese sunt posibile pentru 2 bărbați și 1 femeie sau 3 bărbați sau 3 femei.

Camera de zi a unui apartament „bobo”. O pictură avangardistă este sprijinită de peretele din fundal. Restul lucrurilor sunt deja împachetate în cutii. Într-un colț, un brad de Crăciun împodobit cu ghirlande. Nimeni pe scenă. Telefonul sună, și se aude mesajul de întâmpinare:

Andrei (voce off) – Bună ziua! Ați sunat la Andrei și Cristina. Suntem momentan reținuți la Brigada Financiară pentru o problemă de fraudă fiscală, dar puteți să ne lăsați un mesaj după semnalul sonor. Vă vom suna înapoi imediat după terminarea reținerii noastre. Vorbiți, e rândul dumneavoastră...

Semnal sonor, urmat de mesajul de întâmpinare:

Patrick (voce off) – Da, salut, sunt Patrick. Ce faci? Sunt prost, nu poți să-mi răspunzi... Bun, totul e ok pentru diseară, dar...

Intră Andrei, cu o pungă Lidl într-o mână și o baghetă sub braț. Împovărat, nu se deranjează să răspundă și se mulțumește să asculte restul mesajului.

Patrick (voce off) – ... vom ajunge mai pe la 20:30. Avionul meu aterizează la Beauvais. Timp să iau un autobuz, să las valiza acasă, și să plec din nou cu mașina cu Natalia... Ah, apropo, mulțumesc pentru valiză. O să profit de ocazie să v-o aduc înapoi. Bine, pe curând! Și nu vă bateți prea tare capul, da? E doar o cină între prieteni...

Andrei merge să lase pungile în bucătărie și se întoarce cu un cub de vin de masă ieftin. Își scoate impermeabilul și scoate un decantor dintr-un dulap. Desface cubul, pune o pâlnie pe gura decantorului și îl umple. Intră Cristina.

Cristina – Salut! Totul bine?

Andrei – A sunat Patrick, vor ajunge un pic mai târziu.

Cristina – Cu atât mai bine, că și noi suntem un pic în urmă...

Își scoate paltonul.

Cristina – Nu-i așa că e frig? E mai frig ca afară...

Andrei – Am oprit încălzirea. Se presupune că trebuie să facem economie, nu?

Cristina observă în sfârșit ce face Andrei.

Cristina (surprinsă) – Ce faci acolo?

Andrei – Păi vezi și tu, pun vinul în decantor. Trebuie să respire puțin, vinul, înainte de a-l bea. Cică e mai bun așa.

Cristina – Poate n-ar fi trebuit să investim într-un mare vintage... Pentru că, dacă e să aleg, aș prefera să economisim la vin decât la încălzire...

Andrei – E un vin de țară. Nu mă întreba din ce țară. În orice caz, nu din Comunitatea Europeană. Un euro douăzeci și patru pe litru la Lidl. O promoție pentru sărbătorile de Crăciun...

Cristina – Și atunci de ce îl pui în decantor?

Andrei (*ironic*) – Somelierul de la Lidl mi-a recomandat să fac asta. Ca acest nectar prețios să emane toate nuanțele sale de fructe roșii și vanilie. Cu tot cu un ușor gust de struguri... (*Revenind serios*) Ce crezi? Preferi să punem direct cubitainerul pe masă?

Cristina – Ah, am înțeles...

Andrei – Și oricum, nu-i strică nici vinului ăstuia să se oxigeneze. Vinul de țară e ca apa de la robinet. E mai bine să-l lași să se așeze puțin înainte de a-l bea. Să aibă timp gazele toxice să se evapore, iar metalele grele să se depună la fund...

Cristina – Te-ai ocupat de cumpărături?

Andrei – Am luat o plăcintă cu anghinare din raionul de congelate, trebuie doar s-o decongelăm.

Cristina – O plăcintă cu anghinare?

Andrei – Era și aia la promoție... Cu o salată...

Cristina – Bun, mă duc să pregătesc aperitivul.

Cristina începe să scoată paharele.

Cristina – Ai fost la agenție să cauți un nou loc de muncă?

Andrei – Da...

Cristina – Și ce ți-au spus?

Andrei – Mi-au propus un stagiu...

Cristina – Un stagiu...?

Andrei – La un restaurator.

Cristina – Super... Asta ți-ai dorit, nu?

Andrei – Un restaurator de tablouri...

Cristina – De tablouri? Dar ai făcut Școala Hotelieră!

Andrei – Știi cum e la agenție... Probabil au confundat.

Cristina – Dar le-ai spus că ești bucătar-șef. Ce au răspuns?

Andrei – Cică acum trebuie să fii polivalent...

Cristina – E nebunie. Înainte de concediere, coordonai o echipă de bucătari într-un hotel. Ce o să poți coordona la un restaurator de tablouri?

Andrei – Tablouri...

Cristina – Ești nebun. Și ai fost acolo?

Andrei (*uitându-se spre tablou*) – Am profitat de ocazie să ne facă o evaluare la pânza noastră...

Cristina – Ah, da... Mazgăleala aia pe care ai cumpărat-o pe o avere acum zece ani de la prietenul tău de la Belle-Arte...

Andrei – A fost imediat după prima lui tentativă de suicid... Am făcut-o să-l ajut. Și apoi m-am gândit că nu putea decât să crească în valoare...

Cristina – Dacă măcar ne-ar ajuta să plătim încălzirea... Și deci, la cât ți-a evaluat capodopera, restauratorul tău?

Andrei – La vreo sută de euro...

Cristina – Ai dat 1500 pe ea!

Andrei – Da, dar ai văzut cum a explodat cota lui Van Gogh imediat după moartea lui?

Cristina – Nu ne rămâne decât să sperăm că geniul tău în ale picturii reușește să se sinucidă înainte să murim noi de frig... Nici măcar nu putem visa să crească valoarea ramei, că nu are una...

Andrei – Asta e problema cu pictura modernă...

Cristina – Sper măcar că Patrick o să ne înapoieze cei 1000 de euro pe care i-ai împrumutat cu atâta generozitate. Ne-ar ajuta să plătim depozitul mobiliei până când ne vom muta în locuința socială pe care ne-a promis-o prietenul tău de la primărie... I-ai vorbit, de fapt?

Andrei – Cui?

Cristina – Lui Patrick! Despre cei 1000 de euro ai noștri!

Andrei – Mă întreb dacă e chiar momentul potrivit... Nici pentru el nu e ușor, știi. Orange tocmai l-a relocat într-un call center la Mulhouse. Îți dai seama? La Mulhouse! Era Director de Resurse Umane la La Défense... Și Natalia, cu salariul ei de educatoare part-time...

Cristina – Da, ei bine, eu la muncă fac trei part-time-uri! Și nici măcar nu avem destul să ne plătim facturile!

Andrei – OK, o să-i vorbesc despre asta diseară...

Telefonul sună.

Cristina – Ah, trebuie să fie ei... (*Ridică receptorul.*) Alo...? Da, bună seara Natalia, ce faci? Ah, în regulă... Nu, nu, nici o problemă, Natalia... OK, te așteptăm... Pe curând, Natalia... (*Închide.*) Era Natalia...

Andrei – Da, nu știi de ce, dar de îndată ce ai răspuns și ai spus: „bună seara, Natalia”, mi-am dat seama imediat că era ea...

Cristina – Avionul lui Patrick are întârziere, așa că ea vine singură cu mașina...

Andrei – Și el?

Cristina – I-a lăsat un mesaj pe cutia sa vocală ca să vină direct aici. Cred că vom lua aperitivul fără el...

Andrei – Ce idee și asta, să iei avionul ca să te întorci din Mulhouse...

Cristina – Da... Mai ales că asta îl face să aterizeze la Beauvais. Dar acum, cu low cost-urile, un dus-întors la Mulhouse e mai ieftin decât un bilet de metrou...

Andrei se apropie de ea și o ia în brațe.

Andrei – Haide, o să ne descurcăm.

Cristina – Desigur... Și apoi, atâta timp cât suntem împreună, nu ni se poate întâmpla nimic grav, nu-i așa?

Andrei – Prefer să beau vin de țară cu tine decât să degust șampanie cu altcineva.

Cristina – Norocul se va schimba, simt asta. E aproape Crăciunul. Și apoi, e vineri 13 azi, nu?

Andrei – Poate că o să câștigăm la loto.

Cristina – Nu jucăm...

Andrei – Am luat un bilet de la tutungerie, când am fost să o vedem pe mama ta la Cabourg... Am jucat numărul meu de la agenția de recrutare...

Cristina – Deodată mă simt mult mai liniștită...

Se sărută.

Andrei – Și Natalia? E pe drum?

Cristina – De un sfert de oră se învârte în jurul blocului încercând să găsească un loc de parcare...

Andrei – Ah... În cartier, la ora asta...

Cristina – Cu siguranță, dacă ar fi avut și ei o Smart, ca noi, în loc de acel 4X4 Mercedes imens, s-ar fi parcat mai ușor...

Andrei – Au doi copii, totuși. Într-o Smart sunt doar două locuri.

Cristina – Ar putea să se mulțumească cu o Twingo! Credeam că au probleme financiare...

Andrei – Ar trebui să învețe în special să facă parcări laterale...

Cristina începe să scoată sticlele. Soneria de la intrare sună.

Cristina – Vezi, ești răutăcios... Totuși a reușit să parcheze... Deschizi tu...?

Andrei merge să deschidă.

Andrei – Salut, Natalia! Dar ce-ai pățit, ești palidă ca o fantomă... Parcă ai văzut un mort...

Natalia intră cu Andrei. Ține o sticlă de șampanie în mână și pare, într-adevăr, devastată.

Natalia (*plângând*) – Nici nu știi cât de aproape ești de adevăr...

Cristina se apropie, îngrijorată.

Cristina – Dar ce s-a întâmplat, Natalia?

Natalia – Mă pregăteam să opresc radioul din mașină și să cobor. Era ora știrilor. Avionul lui Patrick s-a prăbușit în mare...

Andrei – În mare?

Cristina – Ești sigură că e avionul lui?

Andrei – Venea din Mulhouse...

Natalia – Era un low cost, cu o escală la Londra. Au dat numărul zborului și numele companiei. Nu există nicio îndoială. Avionul a dispărut deasupra Canalului Mânecii...

Natalia izbucnește în plâns. Andrei și Cristina își schimbă o privire neajutorată.

Cristina – Ascultă, poate o să-l găsească...

Andrei – Canalul Mânecii nu e chiar așa de mare...

Cristina – Poate că pilotul a reușit să aterizeze pe apă...

Andrei – Între două petroliere...

Cristina – S-a mai întâmplat...

Andrei – Nu foarte des, dar s-a întâmplat...

Natalia – Chiar credeți...?

Cristina – Ce au spus la radio? Au zis că nu sunt supraviețuitori?

Natalia – Încă nu știu...

Cristina – Ei bine, vezi!

Andrei – Și, oricum, avionul rămâne cel mai sigur mijloc de transport din lume! Conform statisticilor, când iei avionul, ai doar o șansă dintr-un milion să pățești ceva. Cam aceleași șanse ca să câștigi la loto, deci vezi...

Cristina îi aruncă o privire consternată.

Natalia (*devastată*) – Și tocmai pe Patrick a trebuit să-l lovească... I-am spus să nu ia avionul într-o zi de vineri 13...

Andrei – Oricum, este doar Canalul Mânecii... Vor găsi măcar cutiile negre...

Natalia izbucnește din nou în plâns.

Natalia – Oh, Doamne, ce mă fac fără el? Cu cei doi copii și creditul la casă...

Andrei și Cristina își schimbă priviri neputincioase, neștiind prea bine ce să facă.

Natalia (*patetic*) – Și să spun că vă datoram încă 1000 de euro...

Cristina – Dar ce spui? Nu asta contează acum!

Natalia îi întinde lui Andrei sticla de șampanie.

Natalia – Luați, v-am adus o sticlă de șampanie, ca să vă mulțumesc. Dacă aș fi știut...

Andrei – Veuve Clicquot... Ei bine, nu ne-ai luat în râs...

Natalia – E un coșmar... Spuneți-mi că nu e adevărat!

Andrei – Nu-i o glumă, nu-i așa?

Cristina îi aruncă o privire fulgerătoare.

Cristina – Haide, așază-te. O să deschidem televizorul să vedem știrile, bine?

Cristina aprinde televizorul. E ora reclamelor.

Comentator (*voce off*) – Știți care e diferența între aceste două sicrie? Prețul! Funerare Ieftin și Rapid, pentru că viața este deja destul de scumpă... (*Cristina schimbă canalul.*) Leu, nu e chiar ziua ta norocoasă...

Natalia – Sunt Leu...

Comentator (*voce off*) – Evitați călătoriile...

Cristina – Dar tu nu erai în avion...

Comentator (*voce off*) – Și dacă nu aveți de ales, preferați trenul în locul avionului...

Natalia – Patrick este și Leu...

Cristina – Mai bine punem radio-ul...

Comentator (*voce off*) – ... 60 de milioane de euro. Aceasta este suma pe care o va câștiga norocosul care va ghici numerele la super cacealmaua de loto în acest vineri 13. Tragerea în curând... (*Cristina schimbă canalul.*) Suntem încă fără vești despre zborul 32 bis al Companiei Travel Discount Airways, cu plecare din Mulhouse și destinația Beauvais via Bruxelles și Londra...

Natalia – Vedeți, chiar este el...

Comentator (*voce off*) – Pilotul ar fi emis un semnal de urgență chiar înainte ca avionul să dispară de pe radare. Vă vom ține la curent imediat ce vom primi informații mai precise...

Cristina oprește radio-ul.

Cristina – Trebuie să așteptăm... Nu avem altceva de făcut deocamdată... O să-ți torn un pahar, îți va ridica moralul.

Andrei – Totuși, nu o să deschidem șampania...

Natalia (*observând carafa*) – O să iau un pahar de vin. Dacă tot e deja deschis...

Cristina – Ești sigură că nu vrei altceva?

Natalia – Va fi bine, te asigur...

Andrei toarnă un pahar și îl întinde către Natalia, care îl golește dintr-o sorbitură, sub privirile ușor îngrijorate ale celorlalți doi.

Natalia (*către Andrei*) – Vezi, cu ceea ce mi se întâmplă, nu mai am gust pentru nimic... Nici măcar nu mai pot aprecia un vin bun...

Andrei – Da...

Natalia – Oh, Doamne, mama mea!

Cristina – Era și ea în avion?

Natalia – Copiii sunt la ea. Dacă se uită la televizor...

Natalia formează în grabă un număr pe telefonul ei mobil.

Natalia – Alo, Mamă? Da, știu, sunt la curent... Copiii nu sunt în fața televizorului, nu-i așa? Sunt culcați? (*Suflă ușurată*) Nu, chiar nu am chef să vorbesc despre asta acum... Te sun mai târziu, bine? Ascultă, păstrează-ți condoleanțele pentru mai târziu... Nu e încă mort, nu-i așa...? Da, probabil, dar nu e sigur, așa că, dacă îmi permiți... Oricum, l-ai urât întotdeauna... De câte ori mi-ai spus că nu e omul potrivit pentru mine... Că aș fi putut găsi pe cineva mai bun... Și hai, gata!

Natalia închide telefonul, furioasă. Andrei și Cristina o privesc cu un aer jenat și compătimitor.

Natalia – Niciodată nu l-a suportat pe Patrick... Sunt sigură că în adâncul ei, e mulțumită...

Cristina – Hai, nu spune asta...

Natalia – În ziua nunții noastre, a pretins că tata e bolnav ca să nu vină la ceremonie...

Andrei – Dar tatăl tău era cu adevărat bolnav, nu-i așa? A murit câteva luni mai târziu...

Natalia – Da, chiar în ziua în care s-a născut Maxime... Doar ca să-mi facă în ciudă...

Cristina – Vrei să-ți aduc un calmant?

Natalia – Îmi pare rău că vă deranjez cu asta... Nu vreau să vă stric seara. (*Se ridică.*) Mai bine plec...

Cristina – Dar Natalia! Suntem prieteni, nu-i așa? La ce bun să ai prieteni dacă nu te poți sprijini pe ei în momente ca acesta?

Natalia (*așezându-se din nou*) – Știam că pot conta pe voi... Și trebuie să recunosc că nu prea am chef să mă întorc singură acasă, în fața bradului, lipită de radio așteptând verdictul...

Andrei – Poate ar trebui să ascultăm dacă sunt noutăți...

Natalia – Mă întreb dacă vreau să știu... (*O pauză*) Hai, deschide-o...

Cristina – OK.

Cristina aprinde din nou radioul.

Comentator (*voce off*) – ... Avioanele care survolează zona au observat o mare pată de hidrocarburi la suprafața apei. Dar încă nu se știe dacă provine de la avionul companiei Nu prea scump Travel Discount Airways, care, vă reamintesc, s-a prăbușit în Canalul Mânecii acum o oră. Așteptăm o legătură cu corespondentul nostru special, aflat la bordul unuia dintre elicopterele de salvare... În așteptare, fără tranziție, rezultatele la loto...

Natalia – O pată de kerosen... Asta înseamnă că avionul s-a prăbușit... Cum ați putea crede că există supraviețuitori...?

Andrei și Cristina nu știu ce să spună pentru a-i ridica moralul.

Comentator (*voce off*) – ... Numerele câștigătoare sunt 1 5 2 7 9 6 și numărul complementar 10...

Andrei pare să se blocheze.

Cristina – Dacă pilotul a reușit să aterizeze avionul pe apă, unii pasageri ar fi putut să iasă înainte ca aparatul să se scufunde...

Comentator (*voce off*) – Câștigătorul norocos va încasează deci suma frumoșică de 60 de milioane de euro. De ce să nu ne gândim la viitor cu...

Cristina oprește radioul.

Andrei – E...

Natalia – Ce?

Andrei – Nu, nu, nimic...

Cristina – Ai mai zburat deja. Amintește-ți. Ce spun însoțitorii de bord înainte de decolare. Măștile de oxigen care coboară automat, vestele de salvare sub scaune, ieșirile de urgență la fiecare capăt al aeronavei, toboganele de evacuare, toate astea... Totul este prevăzut în caz de pericol... Sunt proceduri...

Andrei scoate discret din buzunar un document ANOFM și îl examinează.

Natalia – Însoțitoarele de bord... Tu vorbești. Patrick le observă... Cât despre a asculta ce spun... Știi cum sunt bărbații...

Andrei – Oh, naiba!

Natalia – Uite, Andrei, de exemplu. Știi tu ce spun?

Andrei rămâne surprins.

Andrei – Ce? Cine?

Natalia (către Cristina) – Vezi... Ce spuneam...

Cristina (către Andrei) – Ce spune însoțitorul de bord înainte de decolare? În caz de... depresurizare a aeronavei.

Andrei (*explodând*) – Parachutele sub scaune, tubul de oxigen care coboară din plafon, labe în torpedou, toate astea?

Cristina îi aruncă lui Andrei o privire de reproș.

Cristina (către Natalia) – Și nimeni nu te-a sunat?

Natalia – Patrick este probabil deja pe fundul Mânecii. Cum vrei să mă sune?

Cu totul pe altă planetă, Andrei a aprins din nou televizorul.

Comentator (*voce off*) – Vă reamintesc că numărul câștigător al acestei mare tragere de vineri 13 este 1 5 2 7 9 6. Număr complementar 10. Pentru o sumă de 60 de milioane de euro...

Andrei examinează din nou documentul său ANOFM.

Andrei – Oh, naiba...

Cristina oprește televizorul.

Cristina – Nu, vreau să zic... Sigur există o echipă de suport psihologic... În astfel de cazuri, întotdeauna se pune în aplicare o echipă de suport psihologic... Pentru a informa rudele... A le susține... Tot așa...

Andrei (către Cristina) – Pot să-ți spun ceva?

Cristina – Ce?

Andrei – În special...

Telefonul lui Natalia începe să sune.

Cristina – Vezi, trebuie să fie ei...

Natalia – Nu sunt sigură că vreau să știu...

Telefonul continuă să sune.

Cristina – Vrei să răspund eu?

Natalia – Oh, da, te rog...

Cristina răspunde la telefon.

Cristina – Alo... Da... Nu... Ah, bine... Ah, bine... Nu, nu... Da, da, suntem foarte fericiți, desigur. OK, mulțumesc...

Cristina închide telefonul.

Natalia – Deci?

Cristina (*într-o stare de șoc*) – Era ginecologul tău... În legătură cu analiza de sânge...

Natalia – Și ce dacă?

Cristina – Ei bine... Ești într-adevăr însărcinată...

Natalia (*prăbușită*) – Oh, Dumnezeule...

Cristina – Îți mai servesc un pahar de vin?

Natalia – Da, mulțumesc...

Cristina umple din nou paharul lui Natalia.

Andrei (*către Cristina*) – Ehm... Trebuie neapărat să-ți spun ceva...

Cristina (*către Andrei*) – Chiar crezi că e momentul potrivit?

Andrei – E foarte important, te asigur...

Privirea lui Natalia cade asupra tabloului.

Natalia – E destul de ciudat tabloul ăsta, nu credeți?

Cristina – Ehm... Da, puțin...

Cristina îi dă paharul lui Natalia.

Natalia – Tipul care l-a pictat trebuia să fie destul de depresiv. (*Către Andrei*) E un prieten de-al tău?

Andrei – Da, adică... E un ungar, cred.

Natalia – Ah, da, se vede. (*Către Andrei*) S-a sinucis?

Cristina – Din păcate, nu încă...

Natalia bea paharul într-un singur dus.

Natalia (*către Cristina*) – Uite, mai dă-mi unul...

Cristina – Poate că nu ar trebui să bei prea mult. În starea ta...

Andrei (*neștiind ce să spună*) – Deci, așa că, așteptați un eveniment fericit?

Cristina îl fixează cu privirea.

Andrei (*către Cristina*) – Trebuie neapărat să îți spun...

Natalia – Ai dreptate, mă amețesc. Mă duc să iau puțin aer pe balcon.

Cristina – Vrei să vin cu tine?

Natalia – Mulțumesc. Am nevoie să fiu puțin singură...

Cristina – OK.

Natalia iese pe balcon. Andrei așteaptă nerăbdător să dispară.

Andrei – Nu o să ghicești niciodată ce ni se întâmplă...!

Cristina (*în altă parte*) – Însărcinată... Îți dai seama?

Andrei – Ești însărcinată? Dar e minunat! Vezi tu, cu un sfert de oră în urmă, aș fi considerat asta o catastrofă naturală. Dar acum, privesc totul dintr-o perspectivă pozitivă. Și știi de ce?

Cristina – Dar nu eu sunt însărcinată!

Andrei – Ah, da, ai dreptate. Mea culpa...

Cristina – Dar e adevărat că nu ascultați nimic atunci când vă vorbim...

Andrei – Atunci cine e însărcinată?

Cristina – Natalia! Îți dai seama? În aceeași zi, află că soțul ei a dispărut într-un accident aviatic și că așteaptă un copil de la el...

Andrei – Cum știi că e al lui?

Cristina (*uimită*) – Nu știu... Intuiția feminină...? Cum primii doi sunt ai lui și Patrick este soțul ei, acesta a fost primul nume care mi-a venit în minte. E prostie, nu?

Andrei – Ei bine, oricum, nu asta e problema... Știi ce?

Cristina – Ce?

Andrei – Am câștigat!

Cristina (*privind spre balcon*) – Oh, Dumnezeule!

Andrei – E un șoc, nu-i așa?

Cristina – Natalia! Ea este pe cale să sară de pe balcon!

Andrei se întoarce și vede scena.

Andrei – Oh, naiba! Ne va face probleme mult timp cu asta... Să sară și să nu mai vorbim despre asta. Oricum suntem la primul etaj. Nu și-ar face prea mare rău...

Fără să-l asculte, Cristina se apropie de fereastră.

Cristina – Te rog, Natalia! Nu face asta! Gândește-te la copiii tăi! E Crăciunul, totuși...

Natalia – Promite-mi că, dacă sar, te vei ocupa de ei. Nu îi vei lăsa să ajungă la serviciile sociale, nu-i așa ?

Cristina – Da, îți promit...

Andrei – Asta ne lipsea...

Cristina – Vreau să zic, nu, nu sări! (*Către Andrei*) Spune ceva, tu!

Andrei – Pentru copii, ai mama ta, nu?

Natalia – Prefer să se ocupe serviciile sociale.

Cristina – Poate ar trebui să chemăm pompierii...

Andrei – E bine, nu e foc. Mă duc să o fac să coboare de acolo...

Natalia – Nu vă apropiați, altfel sar.

Cristina – Ce facem?

Andrei – Așteaptă, mă întorc imediat...

Cristina – Nu mă lăsa singură!

Andrei dispare în hol.

Natalia (*patetică*) – O să mă prăbușesc și eu jos. Ca un avion fără aripi. Mă voi alătura lui Patrick...

Cristina – Crezi că asta ar dori el? Adică, probabil că ar prefera să rămâi în viață pentru a te ocupa de copiii voștri. Și gândește-te dacă el nu ar fi murit cu adevărat. Sună la ușă și te găsește prăbușită jos de la balcon.

Nu se aude soneria ușii, ci soneria telefonului mobil al lui Natalia.

Cristina – Ah, vezi? Poate că e el... Ei bine, răspunde...

Natalia (*ezitantă*) – Da...?

Cristina (*către locul unde a dispărut Andrei*) – Sper că nu e ginecologul lui. Ca să-i spună că, de fapt, sunt gemeni...

Natalia – Da, vă ascult... Sunteți siguri? Bine. Nu, nu, nu vă faceți griji. OK, mulțumesc, rămân lângă telefon...

Cristina – Ce se întâmplă?

Natalia – Erau ei... Celula de suport psihologic...

Cristina – Și?

Natalia – Au găsit supraviețuitori... Patrick ar putea fi printre ei...

Cristina – Dar e minunat! Vezi? Imaginează-ți că ai fi sărit, într-un moment de disperare...

Andrei revine.

Andrei – Da, cel puțin și-ar fi luxat glezna...

Cristina – Hai, coboară de acolo... (*Către Andrei*) Celula de urgență tocmai a sunat. Au găsit supraviețuitori...

Andrei – Știu...

Cristina – Ai auzit?

Andrei – Eu am sunat-o.

Cristina – Ce?

Andrei – Trebuia să găsim un mod de a o face să coboare de acolo...

Natalia revine în cameră.

Natalia – Ai dreptate... Trebuie să cred în asta. Simt că Patrick este încă în viață. Știu că e așa...

Cristina aruncă o privire fulgerătoare către Andrei.

Cristina – Nu te entuziasma prea repede... Și cum știi ei că Patrick ar putea fi printre supraviețuitori?

Natalia – Au localizat un tip agățat de o valiză. Și care striga: Natalia, Natalia...

Cristina îl privește din nou pe Andrei cu dispreț.

Natalia – Cum știi ei că mă cheamă Natalia?

Cristina – Da, și eu mă întreb...

Andrei – Bine, închid fereastra, da? Și nu o lăsa să se mai apropie de acolo, înțelegi?

Cristina – Și ce îi vom spune dacă adevărata celulă de urgență sună?

Andrei – Cu siguranță erau mai mulți pasageri la bord al căror nume era Natalia. Nu mai vorbesc de amantele lor...

Natalia – Am uitat complet să le cer numărul... Voi să-i întreb dacă pot veni pe loc să particip la căutări. Voi apăsa pe butonul „reîntoarce ultimul apelant”...

Cristina (*pe un ton definitiv*) – Dacă aș fi în locul tău, n-aș face asta...

Privind uimită, Natalia.

Cristina – Trebuie să fie complet copleșiți, știi. Când vor avea informații mai precise, te vor suna înapoi...

Andrei – Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Cristina – Mergi...

Andrei – În privat...

Cristina – Nu putem să o lăsăm singură. Imaginează-ți că poliția sună ca să-i anunțe moartea lui Patrick și ea încă sară de pe balcon?

Andrei – Hai să mergem pe balcon!

Cristina – Mă dezamăgești, Andrei... Mă dezamăgești foarte mult... Credeam că ești mai apropiat de prietenii tăi. Vorbim despre Patrick aici! Prietenul tău de liceu! Și de Natalia, cea mai bună prietena mea! Ei au fost martori la nunta noastră. Putem sacrifica o seară pentru a o susține în nenorocirea care i se întâmplă!

Andrei – Am câștigat la loto.

Cristina – Cât?

Andrei – 60 de milioane.

Natalia – Cred că aș lua totuși un alt pahar de vin. Cu toate aceste emoții...

Cristina (*seacă*) – Ei bine, știi unde este decantoare, nu? Sau preferi să aducem cubitainerul și o paie?

Natalia este șocată.

Natalia – Bine, cred că vă voi lăsa... V-am deranjat destul de mult așa.

Cristina își revine.

Cristina – Îmi pare rău. Nu asta am vrut să spun. (*Îi umple din nou paharul cu vin*) Dar suntem cu toții un pic pe nervi, nu-i așa? Trebuie să mănânci și ceva, altfel vei face rău... (*Către Andrei în privat, în timp ce Natalia își golește paharul*) Cred că e momentul să-i dai plăcinta ta cu anghinare...

Andrei iese câteva momente în bucătărie.

Cristina – Și noi am fost foarte apropiați de el. Deci, desigur, suntem foarte afectați de moartea lui Patrick. Vreau să zic, de perspectiva dispariției lui... În același timp, trebuie să învățăm să întoarcem pagina, nu? Trăim doar o dată.

Andrei se întoarce cu o felie de plăcintă și i-o înmânează lui Cristina.

Cristina (*întinzând felia de plăcintă către Natalia*) – Trebuie să știm să profităm de lucrurile bune din viață...

Natalia ia o mușcătură din plăcintă.

Natalia – Nu e rău... Ce este?

Cristina (*ipocrită*) – A gătit Andrei. Și e din ce...?

Natalia (*cu gura plină*) – Oh, atâta timp cât nu e anghinare. Asta e singurul lucru la care sunt alergică. De altfel, nici nu mai știu cum e gustul. Singura dată când am mâncat, a fost la bunica mea în Bretagne. Am ajuns la urgențe...

Cei doi ceilalți schimbă o privire consternată.

Natalia – Avantajul cu anghinarea e că nu ai risca să o mănânci fără să-ți dai seama...

Cristina îi smulge felia de plăcintă din mână lui Natalia.

Cristina – Ei bine, poate că vrei să treci la desert...?

Natalia nu pare deloc bine.

Natalia – Cred că o să merg să vomit... Vezi, de obicei, merge foarte bine. Mai ales lucrurile bune ca acestea... Trebuie să fie stresul...

Se îndreaptă spre baie. După plecarea lui Natalia, Cristina își dă drumul emoțiilor.

Cristina – Ești sigur?

Andrei (*arată cartea sa*) – Numărul meu de la agenția de recrutare! A ieșit! Tocmai l-au anunțat la radio! Nu ai auzit? 60 de milioane, îți dai seama? Putem să cumpărăm un Airbus cu asta! Poate second-hand. Dar într-o stare bună...

Cristina – Dar e complet nebunesc!

Andrei servește două pahare de vin și i-l întinde pe unul lui Cristina pentru a ciocni.

Andrei – Ia, gustă încă o dată vinul de la Lidl, ca să-ți amintești cum e. Pentru că nu ești pregătită să mai bei...

Ciocnesc.

Cristina – E nebunie... Nu e o glumă, nu?

Andrei – Și eu am dificultăți să cred. Dar am verificat numărul de trei ori. Îți jur, suntem noi! Am câștigat! Marele premiu de vineri, 13!

Natalia revine.

Cristina – Nu vei ghici niciodată ce am aflat!

Natalia – Au sunat din nou? E el? E în viață?

Andrei (*rușinat*) – Euh, nu... Nu sunt încă siguri...

Cristina – Dar au localizat o valiză care seamănă foarte mult cu a lui. O valiză Vuitton. Plutind la suprafață...

Natalia – Deci care e vestea bună?

Cristina – Ei bine... Asta... (*hysterică*) Vom putea recupera valiza!

Andrei încearcă să o calmeze pe Cristina cu un gest.

Andrei – Scuz-o... Sunt nervii...

Natalia – Aveți dreptate. Așteptarea asta e insuportabilă... Chiar dacă e încă în viață, doar imaginându-l pe Patrick singur, agățat de valiza lui, în mijlocul Manchei, în plină iarnă... În timp ce noi stăm confortabil aici... Îmi îngheață sângele în vene... Nici la voi nu e foarte cald, nu? Sau e doar impresia mea...

Andrei (*cu un aer înțelept*) – Acum putem să punem încălzirea, nu-i așa, Cristina? O să o dau la maxim...

Ieșește pentru a porni centrala.

Natalia – Cât timp crezi că putem rezista, în apa înghețată a Manchei, în luna decembrie?

Cristina – Depinde... Era mai degrabă friguros, nu?

Natalia – Oh, Doamne...

Andrei revine.

Andrei – Am pus termostatul pe 25... (*Cu un zâmbet către Cristina*) Așa, dacă trebuie să plecăm brusc în tropice, evităm șocul termic...

Natalia – Plecați în vacanță...?

Andrei – Nu, adică... De ce nu?

Natalia – Dacă aș fi în locul vostru, aș evita avionul...

Cristina – Da, poate că e mai prudent. Legea seriilor... Și apoi o bună thalasso la Sofitel din Quiberon nu e rău nici ea... Ca să începem o viață nouă cu dreptul...

Natalia – Aveți dreptate că vreți să profitați... Vedeți cum e destinul? Cinați liniștiți cu prietenii într-vie de vineri seara, și fără niciun avertisment, vă treziți văduvă...

Cristina – Da... Sau multimilionar în euro!

Natalia – Crede-mă că nu aveam banii necesari pentru o asigurare de viață... E ciudat, de altfel, pentru că despre asta vorbea în ultima vreme... Ca să putem măcar să plătim studiile copiilor, în caz de nevoie... Trebuia să simtă ceva... Un presimțământ prost...

Andrei – Da. Ei bine, pot să-ți spun că noi nu ne-am așteptat. Ne-a lovit așa, dintr-o dată...

Cristina (*către Natalia*) – Hai, cel mai rău nu e niciodată sigur...

Andrei – E un șoc... Trebuie să ne descurcăm și cu asta...

Natalia – Aveți una?

Cristina – Una ce?

Natalia – O asigurare de viață! Adică, o asigurare pentru deces...

Andrei – Avem ceva mai bun decât atât, crede-mă.

Natalia – Îți jur că dacă scapă, după asta, voi vedea viața diferit...

Cristina – Ah, și noi, îți promit.

Natalia – Toate acele mici sacrificii pe care ni le impunem zi de zi, spunând că vom profita mai târziu... Ce glumă... Ar fi mai bine să trăim ziua de azi, da... Fără să ne gândim la mâine...

Andrei – Ai dreptate. Eu, de mâine, mă las de muncă.

Natalia – Credeam că ești șomer...

Andrei – Da, dar mă las de căutat de muncă.

Natalia – Ei bine, în același timp, trebuie să câștigi bine și să pui puțin deoparte. Pentru că nu cu pensiile vom avea... Oh, Doamne... Simt că Patrick nu va costa prea mult la pensia lui...

Cristina – Hai, nu spune asta...

Natalia – Cum o să mă descurc eu cu cei doi mici...

Cristina – Suntem aici, noi... Nu-i așa, Andrei...? Dacă vrei, putem să ne ocupăm de unul dintre ei, să te ajutăm puțin!

Andrei (*ne foarte entuziasmat*) – Da, adică...

Natalia – E foarte frumos din partea voastră, dar... Vă datorăm deja 1000 de euro...

Cristina – Uite, știi ce? Facem cadou acei 1000 de euro. Nu suntem la așa ceva, nu? Nu-i așa, Andrei?

Andrei – Da, da, bine... Sigur... Puteți să-i păstrați...

Natalia (*emoționată*) – E cu adevărat un suport pentru mine să știu că pot conta pe prieteni ca voi... Știu ce înseamnă 1000 de euro pentru voi... Mai ales acum. Cu Andrei care nu are muncă. Vezi, dacă aș cere băncii să mi-i împrumute, nu sunt sigură că ar face-o. Cu tot banul pe care-l câștigă speculând pe spatele nostru... Și voi... care nici măcar nu aveți bani să puneți încălzirea în plină lună decembrie... decât atunci când aveți invitați... De altfel, e puțin cald acum, nu? Nu credeți? Nu vreau să faceți să explodeze factura la combustibil pentru mine...

Andrei – O să merg să dau puțin mai jos...

Andrei se absentează din nou câteva secunde.

Natalia – Cum le voi anunța eu copiilor...

Cristina – În prezent, dorm, nu-i așa?

Natalia – Dar se vor trezi ei la un moment dat...

Cristina – Ascultă, poate că nu ar trebui să-ți spun asta, dar nu pot să cred că a murit. Nu în seara asta...

Natalia – De ce, nu în seara asta?

Cristina – Nu știu, e... ca ce spuneai mai devreme despre tatăl tău. Care a murit chiar în ziua nașterii fiului tău. În mod special ca să te supere.

Natalia – Crezi că Patrick a decis să se prăbușească cu avionul exact în seara asta ca să ne strice seara?

Andrei revine.

Cristina (*preferând să schimbe subiectul*) – Ce-ar fi să dăm drumul la televizor pentru confirmare... E timpul rezultatelor la loto... Adică, sunt știrile imediat după...

Telefonul lui Natalia sună, întrerupând mișcarea lui Cristina către televizor. Natalia, înghețată, ezită, dar în cele din urmă răspunde la telefon.

Natalia – Da...? Da, ea însăși... (*Către Cristina și Andrei*) Sunt ei! Celula de urgență... Da...? Da, ascult...

Cei doi par foarte deranjați.

Natalia – Dar ne-ați spus că... Înțeleg... OK... Mulțumesc...

Îl închide.

Natalia – Au localizat cinci supraviețuitori, agățați de resturi ale avionului... Poate și un al șaselea...

Andrei – Numărul suplimentar.

Natalia – Încercă să-i recupereze cu un elicopter, dar vremea e foarte rea deasupra Canalului... Încă nu cunosc identitatea lor.

Cristina – Îți vor spune imediat ce vor efectua extragerea... Vreau să spun salvarea!

Natalia – Nu, aveți dreptate... E ca o loterie. E infernal, așteptarea asta. Am impresia că am jucat la loto și aștept să aflu dacă am câștigat...

Cristina – Da... Asta m-am întrebat și eu când l-am căsătorit pe Andrei... Vreau să zic... Dar câți erau în avionul ăla?

Natalia – Nu știu... Era un avion mic... Paris-Mulhouse...

Andrei – Să zicem o sută. Dacă sunt cinci supraviețuitori... Asta înseamnă o șansă din douăzeci. Totuși, e mai sigur decât la loto...

Natalia – Niciodată nu am avut noroc la jocuri...

Cristina – Știi ce se spune: O sută la sută dintre câștigători au încercat...

Natalia – Oh, Doamne... Mă bucur că sunteți aici, altfel...

Cristina – Nu vrei să te odihnești puțin în camera noastră?

Natalia – Și dacă sună din nou...?

Andrei – Poate dura ore întregi, știi... Cu furtuna... O salvare pe mare, așa, e foarte delicată... Nici măcar nu sunt siguri că vor reuși să-i recupereze vii. Într-o apă de două sau trei grade, îți imaginezi...

Natalia – Oricum, nu voi reuși să dorm.

Cristina – Pot să îți dau un somnifer, dacă vrei.

Natalia – Nu cred că o să ajute. În starea în care sunt...

Cristina – Poți lua două sau trei. Sunt foarte ușoare...

Natalia – E foarte drăguț din partea voastră, dar nu vreau să vă iau camera, pe deasupra...

Cristina – Știi, nici noi nu vom reuși să dormim, așa că...

Natalia – Mulțumesc... Serios, nu credeam că tot ce se întâmplă o să vă afecteze atât de mult pe cât mă afectează pe mine... (*Privind la telefonul ei*) Of, l-am pus pe răspuns automat. Un reflex... Voi vedea dacă mi-au lăsat un mesaj...

Se îndepărtează puțin pentru a verifica mesajele.

Andrei (*către Cristina*) – Nu o să ne putem niciodată dezbăra de ea...

Natalia – Nu, încă nimic...

Cristina – Pe de altă parte... nu au trecut decât cinci minute de când au sunat...

Andrei – Și între noi fie vorba, știi... O șansă din douăzeci... Tot ar fi mai bine să te pregătești pentru cel mai rău, nu-i așa?

Natalia – Dar mai devreme spuneai că...

Cristina – Nu vrem să-ți dăm false speranțe... Nu-i așa, Andrei?

Andrei – Trebuie să recunoaștem că acum începe să miroasă a colivă...

Cristina – Ce vrea să spună Andrei, cu cuvintele lui, e că dacă Patrick este într-adevăr mort, o să afli destul de repede... Nu, ar fi mai bine să te duci să te odihnești, te asigur... Vrei să chem un taxi pentru tine?

Natalia – Am venit cu mașina, cu 4X4-ul.

Cristina – Ah, da, ai dreptate...

Natalia – Și nu știi dacă sunt în stare să conduc.

Schimb de priviri exasperate între Andrei și Cristina.

Natalia – Dar ai dreptate, mă voi duce să mă odihnesc puțin în cameră. Nu o să dorm, dar... Cred că am nevoie să fiu puțin singură...

Andrei – Da, și noi... Vreau să zic, da, bineînțeles, înțelegem foarte bine. Nu-i așa, Cristina?

Natalia – Mă duc...

Cristina – Da...

Natalia iese sub privirile de circumstanță ale lui Andrei și Cristina, care, imediat ce ea dispare, își lasă entuziasmul să iasă la iveală.

Andrei – Ce bine! 60 de milioane!

Natalia se întoarce. Andrei și Cristina îngheață.

Natalia – Am uitat telefonul...

Natalia iese din nou.

Cristina – Atâta timp cât nu voi vedea biletul câștigător, nu voi reuși să cred. Arată-mi...

Andrei – O să-l caut... (*Face un pas pentru a merge să-l caute.*) Of, e în cameră... Cu puțin noroc, poate adorm și ne lasă în pace. Nu e momentul să o trezim... Și dacă am desface sticla de șampanie, în așteptare? Ca să sărbătorim...

Cristina – În cameră? Nu am văzut nimic... Nu cumva ai pierdut biletul ăsta? Imaginează-ți să fi căzut de pe noptieră... și să fi ajuns în aspirator. Am schimbat sacul ieri și am golit coșul de gunoi azi dimineață.

Andrei – Nu-ți face griji... E bine ascuns. (*Se pregătește să deschidă sticla de șampanie.*) O să încerc să nu fac să explodeze dopul prea tare... ca să nu o trezesc.

Cristina – Ascuns...? Unde...?

Andrei – În valiza mea. Sus în dulap... În buzunarul interior... Nici nu m-am gândit să-l scot când am revenit din Cabourg... Nici măcar nu-mi aminteam că am jucat la loto, îți imaginezi...

Cristina – Vrei să zici valiza ta Vuitton?

Andrei – Da, da... Valiza mea... Nu-mi spune că ai aspirat și prin valiza mea... (*Percepe stânjeneala lui Cristina*) Ce se întâmplă?

Cristina – Patrick nu avea valiză pentru călătoria la Mulhouse... Așa că Natalia m-a întrebat dacă pot să-i împrumut una...

Andrei lasă dopul de șampanie să explodeze zgomotos.

Andrei – I-ai împrumutat valiza mea? L-ai lăsat să plece cu avionul ăla praf de la compania low cost, cu valiza mea Vuitton?

Cristina – Ei bine, pentru valiza Vuitton, îți reamintesc că era una falsă... O contrafacere pe care am cumpărat-o la Trieste vara asta, întorcându-ne de la clubul nostru de vacanță!

Andrei – Cu cecul nostru de 60 de milioane de euro înăuntru! Aveam destui bani să cumpărăm marca care fabrică originale...

Natalia revine.

Natalia – Am auzit o detonare... M-a trezit... (*Văzând expresiile înfruntate ale celorlalți*) Arătați... îngrijați... Aveți vești, nu-i așa? Nu sunt bune, iar voi nu vă îndrăzniți să mi le spuneți?

Andrei – Da, cam așa s-ar putea spune...

Natalia – Oh, Doamne...!

Cristina – Nu, adică... Nu e vorba despre Patrick...

Andrei – Un pic, totuși...

Cristina – Andrei nu știa că i-am împrumutat valiza... Așa că, desigur, l-a șocat... Un șoc emoțional, vreau să zic... Să-și imagineze cel mai bun prieten al său agățat de valiza lui în mijlocul Canalului... Cu rechinii în jurul lui...

Natalia – Sunt rechini în Canal?

Cristina – Nu știu, îmi închipui...

Natalia – Oh, Doamne, adevărat, valiza... Vă datorăm deja 1000 de euro pe care nu suntem pregătiți să vi-i returnăm, și în plus nu veți mai vedea niciodată valiza dumneavoastră Vuitton. Noroc că era o falsă...

Cristina – Mai există o speranță, nu? (*Privind către Andrei*) Vreau să zic că l-am putea găsi pe Patrick... cu valiza.

Andrei – Crezi...?

Cristina – O valiză plutește mult mai bine decât un cadavru! Amintește-ți imaginile pe care le vedem la televizor după un accident aviatic. Ce plutește la suprafață? Valizele!

Andrei – Dacă nu sunt prea grele, da...

Cristina (*către Natalia*) – Era foarte încărcată valiza lui Patrick?

Natalia – A stat doar o noapte la hotelul Ibis din Mulhouse, așa că nu a luat prea multe lucruri...

Cei doi își recuperează puțin speranța.

Natalia – În afară de toate cataloagele de vânzare, evident. Hârtia cântărește o tonă. Nu reușeam nici măcar să ridic valiza pentru a o pune în portbagajul mașinii când a plecat. Noroc că avea roți. Nu sunt atât de prost făcute aceste imitații. Aveți dreptate. De ce să ne ruinăm cumpărând una originală... Dar de ce vreți să știți ce era în valiza aia?

Cristina – Păi... Dacă plutește, Patrick ar fi putut să se agațe de ea. Ca de o bărcuță...

Natalia – Da, dar nu prea... E ca și cum ai încerca să te agăți de o anvilă... Și oricum, bagajele sunt în cala avionului, nu? Se scufundă cu resturile aparatului...

Andrei aruncă o privire ucigașă către Cristina.

Cristina – Uneori, când reușesc să localizeze epava, o scot la suprafață. Pentru a găsi cutiile negre, a determina cauzele accidentului și a recupera valizele – vreau să zic corpurile – pentru ca familiile să-și poată face doliul...

Andrei – Crezi...?

Cristina – Da, da! Nu știu de ce, dar am speranță. Nu-i așa, Natalia?

Natalia – Da, bineînțeles...

Cristina – E vineri 13, nu?

Natalia – Nu am înțeles niciodată dacă vineri 13 aduce noroc sau nenoroc...

Cristina – Ei bine, vezi... Un pic din amândouă!

Andrei (*către Natalia*) – Dar ești complet sigură că a plecat cu...

Natalia – Cu Travel Discount Airways? Da, din păcate... Chiar eu i-am cumpărat biletul pe internet...

Andrei (*hysteric*) – Cu valiza mea, dracu'! Cu valiza mea de dracu'!

Natalia este ușor destabilizată. Cristina îi face semn lui Andrei să se calmeze.

Natalia – Ei bine, cred că ar trebui să plec... Mă voi duce să dorm la mama. Cel puțin voi fi lângă copii când se vor trezi. Și dacă am vești, bune sau rele, vă țin la curent. Promit.

Andrei – 60 de milioane... 60 de milioane, dracu'! Spuneți-mi că e un coșmar...

Cristina (*către Natalia*) – Da, poate că e mai rezonabil...

Natalia – Ei bine, vă las să dormiți...

Andrei – Crezi că ne vom putea odihni acum?

Natalia – Vă voi suna mâine dimineață... Vei ști destul de repede... La fel și eu, de altfel. Ai dreptate, Cristina. Poate dura ore întregi. Voi lua un somnifer când ajung la mama...

Andrei – Ah, nu! Vrem să știm, acum! Nu-i așa, Cristina? Nu putem aștepta așa ca niște proști...

Natalia – Sincer, mă emoționează foarte mult... că ești atât de tulburat. Știu că Patrick era un prieten... dar nu credeam că dispariția lui te va afecta atât de tare.

Andrei – Îmi aprind din nou televizorul...

Comentator (off) – Numărul câștigător este deci...

Andrei – Bine, am înțeles...

Natalia (îngrijorată, către Cristina) – Poate ar trebui să-i dai și lui un calmant, nu?

Andrei schimbă pe un alt canal.

Comentator (off) – Acum este cert: nu există niciun supraviețuitor în urma accidentului aviatic al Travel Discount Airways. Cei câțiva indivizi agățați de un raft improvizat, pe care i-am considerat inițial supraviețuitori, s-au dovedit a fi imigranți ilegali care încercau să ajungă în Anglia înot. Evident, au fost imediat plasați într-un charter care îi va aduce în țara lor de origine. Un charter al aceleiași companii, de altfel. Să le urăm măcar drum bun... Fără tranziție, identitatea câștigătorului super-jackpotului de...

Andrei oprește televizorul, distrus.

Andrei – Oh, dracu'... Niciun supraviețuitor...

Telefonul lui Natalia sună. Ea îl ia și privește numărul apelantului.

Natalia – Dacă e mama, nu răspund...

Andrei – Valiza mea Vuitton...

Natalia – E el...

Cristina – Cine, el?

Natalia – Patrick... Numărul lui de telefon apare pe ecran...

Cristina – Nu...

Andrei (surprins) – Ce operator ai?

Cristina – Păi, răspunde!

Natalia, palidă, răspunde la apel.

Natalia – Da...

Andrei și Cristina sunt cuvinte și așteaptă cu nerăbdare.

Natalia – Patrick? Dar de unde mă suni? Ascultă, te aud abia... Ca și cum ai suna de foarte departe...

Andrei – Nu mă mir. Au spus că nu există supraviețuitori...

Natalia – Și tu, mă auzi...? Patrick...? Alo...? Alo...? (*Se întoarce către ceilalți cu o expresie dramatică.*) Am fost întrerupți...

Silenzio de moarte.

Cristina – Ești complet sigură că era el?

Natalia – Nu știu... Linia era foarte proastă...

Andrei – Vorbești...

Natalia – În orice caz, apelul venea de pe telefonul lui. Era numărul corect...

Andrei – Numărul corect...

Cristina – Poate că a fost ejectat din aparat... și a reușit să se agațe de ceva...

Andrei – De valiza lui...

Cristina – Și te sună cu ce i-a mai rămas din baterie.

Natalia – Oh, Dumnezeule... Dar au spus că nu sunt supraviețuitori... Abia începeam să mă obișnuiesc cu această idee...

Cristina – Un miracol este întotdeauna posibil.

Andrei – Un miracol... Ar trebui întâi să reușească să-l localizeze înainte să-l mănânce rechinii...

Natalia – Îți imaginezi pe Patrick, cu furtuna asta, singur, în mijlocul Atlanticului...

Andrei – Canalul Mânecii...

Cristina – Nu e chiar atât de mare, Canalul Mânecii...

Natalia – În mijlocul nopții, agățat de valiza ta, pierdut în acest ocean...

Andrei – Canalul Mânecii, îți spun!

Natalia – Ar fi putut deriva... Cum vor reuși să-l găsească...?

Andrei – E la fel ca și cum ai căuta o valiză în carul cu fân...

Natalia – Voi încerca să-l sun înapoi... Chiar dacă nu mai are multă baterie, poate va avea timp să ne descrie locul în care se află. Ar ușura căutările...

Cristina – În același timp, dacă este cu adevărat pierdut în mijlocul Pacificului...

Andrei – Canalul Mânecii, dracu'!

Natalia compune numărul și așteaptă cu anxietate.

Natalia – Sună... Oh, Dumnezeu, e mesageria vocală. Am impresia că aud o voce dincolo de mormânt... Alo, Patrick? Dacă primești acest mesaj, vreau să știi cât de mult te iubesc. Și copiii te iubesc și ei. Te rog, Patrick. Încearcă să rezisti. Pentru mine. Pentru copiii tăi. Și pentru tine, desigur. Între timp, până ajung salvatorii să te localizeze. Te sărut tare, dragul meu...

Andrei și Cristina se privesc emoționați.

Natalia – Vroiam să-ți mărturisesc un ultim lucru, Patrick. Pentru a-mi ușura conștiința. Pentru că poate nu voi mai avea niciodată ocazia. Sau poate nici curajul. Te-am înșelat o dată. Doar o mică dată. Dar nu conta, îți promit. Și îți promit că copilul pe care-l port este al tău. De fapt, sunt aproape sigură. Îl simt. Dar vom face testul, dacă vrei. Da, pentru că am uitat să-ți spun. Sunt însărcinată, Patrick. Vei fi tată! Deci vezi. Trebuie să rezisti!

Natalia închide telefonul, distrusă. Ceilalți doi își schimbă priviri consternate.

Cristina – Dacă cu asta nu reușește să reziste...

Silenzio stanjenitor.

Andrei – Telefonul...

Cristina – Nu aud nimic.

Andrei – Nu, vreau să spun telefonul lui Patrick. Cu telefonul lui, pot să-l localizeze! Trebuie să anunțăm salvatorii imediat. Poate încă există o speranță să găsim valiza... Adică să-l găsim pe Patrick... Care e numărul lor?

Natalia (*îi întinde telefonul*) – Ia, numărul e salvat aici.

Andrei apasă pe butonul de apelare.

Andrei – Dracu', nu mai am semnal. O să încerc pe balcon...

Andrei iese.

Natalia – Nu știu dacă am făcut bine să-i vorbesc despre asta acum.

Cristina – Crezi...

Natalia – A fost acum vreo trei luni. Cu dentistul meu. La cabinetul lui. Nu știu ce mi-a venit. Sau poate că a fost efectul anesteziei...

Cristina – Păi, poți spune asta... Că nenorocitul ăsta te-a drogat ca să te abuzeze...

Natalia – Ei bine, a fost doar o anestezie locală, vezi tu... Pentru o carie mică... Pentru restul, pot să-ți spun că am simțit totul... Mai mult decât cu Patrick, oricum... Și tu nu l-ai înșelat niciodată pe Andrei...?

Cristina – Niciodată de când suntem căsătoriți...

Natalia – În același timp, sunteți căsătoriți doar de șase luni. După cincisprezece ani de conviețuire...

Cristina – Da, dar nu...

Andrei se întoarce, eliberând-o pe Cristina de a continua.

Andrei – E în regulă, vor face tot ce trebuie imediat. Și ne vor suna înapoi de îndată ce au vești.

Cristina – Am mai văzut asta într-un serial polițist la televizor. E foarte simplu să localizezi pe cineva cu telefonul lui mobil. Și, în principiu, e foarte rapid. Bine, acum e în mijlocul Atlanticului, dar...

Andrei – Canalul Mânecii.

Natalia – Oh, Dumnezeule. Nu știu dacă inima mea va rezista. Cu toate aceste emoții... (*Telefonul sună.*) Deja?

Cristina – Vezi...

Andrei – Hai, răspunde!

Natalia – Alo? Nu, Mama, nu am primit încă confirmarea decesului lui, îmi pare rău... Nu, nu am adresa nouă a mătușii Adèle. Dar nu crezi că e puțin cam devreme să ne preocupăm de anunțurile de deces? Bine, trebuie să te las, nu pot bloca linia. Aștept un apel... Da... Pentru flori? Ascultă, fă ce vrei, nu mă interesează, bine? (*Închide, furioasă.*) Viața este într-adevăr nedreaptă. De ce nu era mama mea în acel avion? (*Telefonul sună din nou și ea răspunde, exasperată.*) Dar ne lași în pace, da? Ah, scuze, credeam că era mama mea... Da, bineînțeles, vă ascult... Nu, vă asigur, nu este o glumă... Soțul meu era la bordul acelui avion și... Bine, înțeleg, mulțumesc... Mă sunați înapoi dacă aveți vești noi?

Închide telefonul, destabilizată.

Natalia – Erau ei... Au reușit să localizeze telefonul lui Patrick...

Cristina – Și?

Natalia – Apelul venea de la gara din Mulhouse...

Acum, sună telefonul fix. Cristina răspunde automat.

Cristina – Alo? (*Aneantă, întinzând receptorul spre Natalia*) Este el...

Natalia ia receptorul.

Natalia – Patrick? Dar unde ești? Toată lumea te caută în mijlocul Atlanticului...! Nu, nu e adevărat...! (*Către ceilalți*) A ratat avionul! E în trenul Paris-Mulhouse!

Andrei – Dumnezeu există...

Natalia – Dar nu știai? (*Către ceilalți*) Nu știa... Avionul de la Travel Discount pe care trebuia să-l iei s-a prăbușit deasupra Mediteranei... Nu sunt supraviețuitori... Slavă Domnului, e un miracol...! (*Către ceilalți*) A rămas blocat în toaleta aeroportului din Mulhouse timp de două ore... Nu putea să deschidă ușa... Evident, terminalul companiei Low Cost Airways din Mulhouse nu e tocmai de clasă superioară... OK... Mă sună înapoi de îndată ce ajungi la gara de Est, bine? Te sărut tare, dragul meu... (*Se pregătește să închidă, dar se răzgândește.*) Uhm... Patrick? Ai ascultat mesajul meu? Nu, nu, nu era important, poți să-l ștergi, îți promit... Acum că știi că nu ești mort...

Natalia pune telefonul la loc.

Natalia (*radiind*) – Acum cred că putem deschide șampania!

Andrei și Cristina, care deschiseseră deja sticla fără ea, sunt jenatți dar totuși foarte fericiți.

Cristina – E minunat! Nu-i așa, Andrei?

Andrei – Tu îți găsești soțul, iar noi...

Cristina – Un prieten!

Andrei – Când ajunge la Gara de Est?

Natalia – Într-o oră... Coșmarul ăsta va lua sfârșit... Mulțumesc. Fără voi, nu știu dacă aș fi rezistat... Vom bea șampania altădată... Mă voi duce să-l aștept la sosire, iar apoi vom merge direct acasă... După această încercare, înțelegeți că avem multe de spus...

Cristina – Da... Mai ales dacă ascultă totuși mesajul tău...

Andrei – Dar nici vorbă! Vom sărbători cu toții împreună. Nu-i așa, Cristina?

Natalia – În același timp, el este singurul supraviețuitor... Nu știu dacă... Îmi imaginez anxietatea celorlalte familii care au avut mai puțin noroc decât mine...

Andrei – Viața e o loterie! Trebuie doar să tragi numărul câștigător! E trist pentru ceilalți, dar ce să le faci? The show must go on! Și sincer... Fiindcă ești atât de supărată, nu vei reuși niciodată să parchezi 4x4-ul tău la Gara de Est într-o seară de vineri. Îl voi suna din nou. Îi voi spune să ia un taxi la sosire și să vină direct aici. Cu valiza lui...

Natalia – Un taxi...? Știi, nu sunt sigură că avem cu adevărat banii necesari...

Andrei – Dar noi, da! Nu-i așa, Cristina?

Cristina – Și noi avem o veste bună pentru voi... Acum putem să vă spunem... Hai, Andrei...

În timp ce Andrei se pregătește să vorbească, telefonul fix sună. Cristina răspunde.

Cristina – Da... Ah, Patrick... Chiar ne pregăteam să te sunăm pentru... (*Zâmbetul ei se estompează.*) Bine, ți-o dau... (*Către Natalia*) Este Cristina. A primit mesajul tău...

Natalia, distrusă, ia receptorul fără fir și începe să se îndepărteze spre balcon.

Natalia – Ascultă, Patrick, o să-ți explic totul, bine? Și nu lua așa! Sincer, după ce s-a întâmplat, asta ar trebui să te facă să relativizezi lucrurile, nu? Îți amintesc că ai fost la două degete de moarte! Important e că suntem amândoi vii! Ești un supraviețuitor, Patrick!

Ea iese pe balcon pentru a termina conversația.

Andrei – Oh, dracu'... Nu ne mai lipsea decât asta...

Cristina – E clar că acum nu va fi deloc simplu să-l aducem aici să sărbătorim cu șampanie...

Andrei – Imaginează-ți că aflând că a fost înșelat, decide să se arunce în canalul Saint-Martin când ajunge la Gara de Est. Cu valiza mea...

Natalia revine, cu o expresie dezamăgită.

Cristina – Deci...?

Natalia – Nu vrea să revină să doarmă acasă... Vorbește de divorț...

Andrei – Atunci să vină aici să doarmă în așteptare! Nu-i așa, Cristina? Cum valiza e deja făcută...

Natalia – Ah, valiza, de fapt... Ei bine, nu e cel mai important...

Stupefactia lui Andrei și Cristina

Andrei – Ce?

Natalia – Păi... Patrick a ratat avionul, dar valiza era deja înregistrată... Din păcate, puteți renunța la ea... A rămas în cala avionului...

Andrei – Ce idiot! (*Către Cristina*) Nu, dar spune-mi că nu e adevărat!

Natalia – E clar, măcar că nu era una adevărată, într-un sens... Oricum, știi că nu e prea legal cu falsificările... Am văzut un reportaj despre asta la televizor... Patrick ar fi putut avea probleme la vamă...

Cristina – Pentru a merge la Mulhouse?

Natalia – Când treci prin Londra...

Andrei – Dacă nu pleacă imediat, o omor...

Natalia este puțin surprinsă de reacția lui Andrei.

Natalia – Nu-ți face griji, o să vă cumpăr una adevărată, promit... Vă datorez asta...

Andrei – Ah, da! Cu cei 1000 de euro pe care îi mai ai de dat...

Natalia – Ei bine, cred că acum chiar o să plec. Nu-i așa, Cristina? Am avut cu toții destule emoții pentru azi...

Cristina împinge cu grijă pe Natalia spre ușă, pentru a o proteja de furia lui Andrei.

Cristina – Hai, nu-ți face griji, se va rezolva... Sună-mă mâine, da?

Natalia – OK, te țin la curent...

Natalia se pregătește să treacă pragul ușii, dar se întoarce încă o dată.

Natalia – Apropo, ce era vestea bună pe care voiați să mi-o spuneți...?

Cristina o împinge definitiv afară.

Cristina – Te sun mâine...

Natalia pleacă. Andrei și Cristina rămân singuri. Se prăbușesc pe canapea. Tăcere apăsătoare.

Andrei – 60 de milioane de euro...

Cristina îi face un gest plin de afecțiune.

Cristina – Hai, nu e așa grav... Important e că suntem vii, nu? Și că suntem amândoi...

Andrei se relaxează puțin.

Andrei – Ai dreptate...

Cristina – Și ce am fi putut face cu 60 de milioane?

Andrei – Mă întreb și eu...

Cristina – Crezi că relația noastră ar fi rezistat la o asemenea furtună?

Andrei – Să nu mai vorbim de prietenii noștri... Uită-te, am fost aproape să ne certăm cu Patrick și Natalia...

Tăcere.

Andrei – Crezi cu adevărat că dacă am fi câștigat 60 de milioane la loto, am fi divorțat?

Cristina – Poate să urce la cap... Când dintr-o dată afli că poți să-ți satisfaci toate dorințele pe care le reprimăți până acum...

Andrei – Ai dreptate, frustrarea este cimentul unei relații... Când mă gândesc că am fi putut deveni cu adevărat multimilionari... Îmi dă fiori...

Cristina – Hai, o să putem petrece o seară liniștită. Doar noi doi, în fața televizorului...

Andrei – Știi ce m-ar destinde cu adevărat...

Cristina (*plină de speranță*) – Spune-mi... Sunt pregătită să îți împlinesc toate dorințele. Ca o compensație... pentru pierderea valizei tale false Vuitton.

Andrei – Un reportaj despre animale... Despre reproducția varanilor, de exemplu...

Entuziasmul lui Cristina este un pic umbrat.

Andrei – Știi că varanul este foarte „poligam”... Femela este „pătrunsă” succesiv de mai mulți masculi, iar ouăle conțin patrimoniul genetic al tuturor amanților ei... Îți imaginezi copilul lui Natalia. Jumătate din Patrick, iar cealaltă jumătate din dentistul lui...

Cristina (*deprimată*) – Mai rămâne puțin vin de țară... Adică ce ne-a lăsat Natalia... Vrei? Acum, mai bine ne obișnuim cu asta...

Ea toarnă două pahare, în timp ce Andrei pornește televizorul.

Comentator (*voce off*) – ... Tocmai am găsit urma zborului 32 bis al Travel Discount Airways, pe care credeam că a fost victimă a unui accident aviatic deasupra Canalului Mânecii. Pilotul doar adormise la comenzi. În loc să aterizeze la Londra, a continuat drumul până în Alaska, unde a fost nevoit să efectueze o aterizare de urgență pe gheata polară din lipsă de combustibil.

Andrei – E amuzant, vezi tu, am impresia că nici nu mă mai privește.

Telefonul sună. Cristina se ridică precum un zombie pentru a răspunde, în timp ce Andrei rămâne lipit de televizor.

Comentator (*voce off*) – Iată câteva imagini cu aparatul, filmate de un avion de recunoaștere al armatei mexicane...

Cristina – Da...?

Comentator (*voce off*) – Nu știm încă nimic despre soarta pasagerilor din carlingă, dar în aceste imagini de o precizie remarcabilă, se văd clar doi pinguini jucându-se cu o valiză...

Cristina – Nu...!

Într-o stare secundă, Cristina închide telefonul și se întoarce spre Andrei.

Andrei – Cine era...?

Cristina – Ginecologul lui Natalia... Adică al meu... Avem același...

Andrei – Și...?

Cristina – A confundat dosarele noastre... Nu ea este însărcinată, sunt eu!

Andrei (*dezorientat*) – Aveți și același dentist?

Cristina (*exultând*) – Sunt însărcinată cu tine! Vom avea un copil, Andrei!

Andrei (*nu foarte încântat*) – Dar... credeam că nu putem avea... Ginecologul tău mi-a spus că, având în vedere aspectul spermatozoizilor mei, aveam doar o șansă dintr-un milion!

Cristina – E vineri 13!

Negru.

Sfârșit

VARIANTĂ DE FINAL PENTRU UN AL PATRULEA PERSONAJ (Patrick)

Andrei nu are timp să reacționeze mai mult, pentru că cineva sună la ușă.

Andrei – Dacă e din nou ea, o faci să intre, și de data asta eu o arunc pe fereastră...

Cristina merge să deschidă în ciuda celor spuse.

Cristina (*surprinsă*) – Ah, salut, Cristina...! Ai avut un drum bun? Adică... nu te așteptam...

Patrick (*sinistru*) – Nu vă deranjez?

Cristina – Nu, bineînțeles, ce spui...

Andrei – Oricum, la stadiul la care suntem...

Patrick intră în cameră, într-o stare secundă.

Patrick – Ah, Andrei, ești aici...

Andrei – Da, vezi tu. De fapt, locuiesc aici...

Patrick – E târziu, știu. Dar cu tot ce mi s-a întâmplat...

Andrei – În același timp... nu e trenul tău cel care s-a prăbușit pe ghețar, nu?

Patrick – Nu, vorbeam despre Natalia. Sunt încă în stare de șoc.

Cristina – Ne pare foarte rău, Cristina... Nu-i așa, Andrei...?

Andrei – Mmm...

Cristina – Dar așează-te, te rog. Vrei să bei ceva?

Andrei – Arsenic, strychnină...?

Cristina îi oferă un pahar cu vin de țară.

Cristina – Gheață...?

Patrick nu răspunde. Se așează și bea paharul fără să clipească, sub privirile uimită ale celorlalți.

Andrei – Ah, da... Se pare că lucrurile nu merg bine... Nu mai reacționează nici măcar la vinul de țară...

Patrick – Sunt zece ani de când suntem căsătoriți, vă dați seama? Nu mi-aș fi imaginat niciodată că Natalia ar putea face așa ceva...

Cristina – Hai... Nu crezi că iei totul prea tragic...?

Andrei – Totuși, a aflat că este înșelat...

Cristina – Am urât întotdeauna cuvântul ăsta...

Patrick – Crezi că îi cunoști pe oameni, și apoi...

Cristina – Se poate întâmpla oricui să facă o greșeală...

Andrei – Totuși... să ai o aventură cu dentistul tău...

Patrick – Era dentistul meu.

Cristina – Și, în plus, important e că a avut curajul să-ți mărturisească, nu? E foarte curajos din partea ei, știi...

Andrei – E mai degrabă foarte prost...

Cristina – Asta dovedește că are încredere în tine... Și încrederea este importantă într-o relație... Nu-i așa, Andrei...?

Andrei – Vorbești serios, ea credea că era mort...

Cristina – Vei vedea, lucrurile se vor rezolva...

Patrick – Nu știu... Cred că va fi nevoie de puțin timp...

Andrei – Cam cât timp, aproximativ...? Nu, pentru că, așa cum spui, e deja târziu... Eu m-aș duce să mă culc acum...

Cristina – Ceea ce vrea să spună Andrei este că toți am avut multe emoții astăzi... Dar e normal să ai nevoie de puțin timp pentru a te detensiona... Vei dormi aici pe canapea... Și mâine, vei vedea lucrurile mai clar...

Andrei – Nu-ți promitem că va fi mai bine mâine, nu? Doar că vei vedea lucrurile mai clar...

Patrick – Mulțumesc... Știam că pot conta pe voi... Într-adevăr, în momentele de necaz îți dai seama cine îți sunt adevărații prieteni...

Andrei – Da... Asta ne-a tot repetat soția ta pe parcursul serii...

Cristina – Mă duc să îți aduc cearceafuri... Andrei, tu iei o pătură din dulap...

Andrei și Cristina dispar un moment. Patrick se ridică și se îndreaptă spre balcon. Se apropie de balustradă și se apleacă puțin. Cristina revine, îl vede și se oprește brusc, gândindu-se că se pregătește să sară.

Cristina – Patrick, nu!

Patrick se întoarce către ea, uimit.

Patrick – Euh... doar admiram priveliștea...

Cristina – Oh, Doamne, m-ai speriat... Am crezut că...

Patrick – Nu am observat niciodată că, aplecându-te puțin, poți vedea Flamandul curcubeu de pe balconul vostru...

Cristina (*îngrijorată de starea lui mentală*) – Flamandul curcubeu...

Patrick – E un bar.

Cristina – Un bar belgian?

Patrick – Da... Dar mai ales un bar gay...

Cristina este puțin dezorientată. Andrei revine cu pătură și o aruncă pe canapea.

Andrei – Bine, nu o să-l bag la culcare și să-i dau un sărut de bună noapte, nu?

Patrick îi aruncă o privire ambiguă.

Cristina – Ne promiți că nu vei face vreo prostie?

Patrick – Promit.

Cristina – OK, atunci ne vom duce cu toții la culcare. Am avut și noi o zi grea...

Telefonul fixe sună. Andrei răspunde.

Andrei – Da...? Da, e aici... OK, îți-l dau... (*Îi întinde telefonul lui Patrick*) E Natalia, vrea să vorbească cu tine...

Patrick ia telefonul cu reticență.

Patrick – Da... Ascultă... Nu... Nu știu... Nu... Îți spun mâine, bine...? Da, ei bine, am nevoie să mă gândesc câteva zile, poți înțelege asta, nu...?

Andrei (*îngrijorat*) – Câteva zile...?

Patrick – Da, ne auzim...

Închide telefonul.

Cristina – Sunt sigură că relația voastră va rezista acestei încercări... și va ieși și mai puternică!

Patrick – Și eu am avut o aventură cu dentistul...

Cristina (*după un moment de ezitare*) – Ei bine, vezi că nu e chiar atât de grav...

Andrei o privește cu stupefacție.

Cristina (*către Patrick*) – Și nici nu ți-am spus! (*Către Andrei*) Îi spunem?

Andrei – Ce anume?

Cristina – Eu sunt însărcinată, Patrick!

Andrei – Ah, da, este adevărat.

Cristina – Nu e o veste bună, asta?

Andrei – Pentru tine, vestea bună e că soția ta nu este însărcinată de amantul tău.

Cristina – Nu, după tot ce ni s-a întâmplat azi, și nouă... Tocmai discutam despre asta cu Andrei. Important este să rămânem uniți, oricât de greu ar fi... Să depășim dificultățile... Împreună... Așa că banii, într-o relație, nu sunt cei mai importanți!

Patrick – Banii?

Cristina (*către Andrei*) – Îi spunem și lui? (*Andrei nu răspunde, copleșit*)
Imaginează-ți că în valiza pe care ți-am împrumutat-o pentru călătoria la Mulhouse...

Patrick – Valiza falsă Vuitton...

Cristina – Era un bilet de loto...

Patrick (*distrat*) – Ah, da, un bilet de loto...

Cristina – Am aflat în seara asta de la televizor că am avut numărul câștigător...

Patrick – Cât?

Andrei – 60 de milioane.

Patrick – Ah, da, totuși...

Cristina – Îți spun din start că nu vom mai vedea acel bilet de loto niciodată...

Andrei – Cu excepția cazului în care pingunul care a recuperat valiza mea decide să meargă el însuși să revendice premiul cel mare.

Cristina – Vezi? Tocmai am pierdut 60 de milioane la loto, dar câștigăm un bebeluș pe care nu-l mai speram!

Andrei – Știi ce se spune: Nefericit la joc, fericit în dragoste...

Patrick – Îmi pare sincer rău... Adică pentru cei 60 de milioane... E puțin din vina mea...

Andrei (*amenințător*) – Puțin...?

Cristina – Cred că de data asta ar fi mai bine să mergem la culcare. Vii, Andrei...?

Cristina îl trage pe Andrei spre dormitor. Patrick rămâne singur. Merge pe balcon și reflectează. Apoi își ia telefonul mobil și formează un număr.

Patrick – Alo...? Nu, nu sunt mort... Îmi pare rău să te dezamăgesc din nou, soacra... Poți să-mi dai pe Natalia, te rog? Mulțumesc... (*După un moment*) Natalia? E Patrick... Ascultă, am reflectat bine și... Da, bineînțeles, ce vrei... De obicei, îmi reproșezi că nu gândesc suficient de repede... Așa că prefer să îți spun din start... Nu voi putea niciodată să îți iert că ai avut o aventură cu dentistul meu... Voi cere divorțul, Natalia... Da, știi, sunt un tip sărăcăcios... Da, știu, mama ta ți-a spus deja... OK, dentistul meu îți va trimite mâine actele de divorț... Da, avocatul meu, nu e asta ce am spus? E bine, la naiba și cu el... Noapte bună, Natalia.

Patrick închide telefonul, reflectează, apoi scoate din buzunarul cămășii biletul de loto și îl privește.

Patrick – 60 de milioane... Cristina are dreptate... Nu e nici măcar dimineață, și deja văd lucrurile mult mai clar... (*Realizând cu adevărat*) 60 de milioane de euro! (*Îi tremură mâna, biletul îi scapă din mâini și cade pe marginea balconului.*) Naiba... Nu e posibil... Oh, dracu...

Începe să treacă peste balustrada balconului cu febrilitate. Deodată alunecă, țipă, își pierde echilibrul și se blochează într-o poziție de început de cădere. Se aude apoi, ca într-un vis, un dialog înregistrat pe o bandă sonoră:

Andrei – Ce putem face împotriva destinului...

Cristina – Nimic...

Andrei – E totuși incredibil...

Cristina – Numai el nu era la bordul avionului, iar, în final, Patrick va fi singura victimă a accidentului de la Nu prea scump Travel Discount Airways...

Andrei – Ai sunat pompierii...?

Cristina – Ar trebui să fie aici în câteva momente.

Andrei – Crezi cu adevărat că a vrut să se sinucidă?

Cristina – Nu te cade așa de pe balcon...

Andrei – Dacă ar fi fost el cel care a pictat tabloul meu, aș mai putea spera că va avea valoare.

Se aude sirena unei ambulanțe care se apropie.

Cristina – Iată-i... În sfârșit, vor putea să ne spună dacă Patrick este într-adevăr mort...

Andrei – Arată foarte mort, nu-i așa?

Cristina – Un miracol este întotdeauna posibil...

Andrei – E vineri 13!

Sfârșit

Autorul

Născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez începe să urce pe scenă ca baterist în diverse trupe de rock, înainte de a deveni semiolog publicitar. Apoi, devine scenarist pentru televiziune și revine pe scenă ca dramaturg. A scris o sută de scenarii pentru televiziune și mai mult de o sută de comedii pentru teatru, dintre care unele sunt deja devenite clasice (*Vineri, 13* sau *Strip Poker*). În prezent, este unul dintre cei mai jucați autori contemporani în Franța și în țările francofone. În plus, mai multe dintre piesele sale, traduse în spaniolă și engleză, sunt în mod regulat în repertoriul din Statele Unite și America Latină.

Pentru amatorii sau profesioniștii în căutare de texte de montat, Jean-Pierre Martinez a ales să ofere piesele sale pentru descărcare gratuită pe site-ul său La Comédiathèque (comediatheque.net). Totuși, orice reprezentație publică rămâne supusă autorizării de către SACD.

*Acest text este protejat de legile referitoare la dreptul de
proprietate intelectuală.*

*Orice contrafacere este pasibilă de o condamnare de până la
300 000 de euro și 3 ani de închisoare.*

Paris – Septembrie 2024

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-246-3

Lucrare disponibilă pentru descărcare gratuită